

ternational succes ved overdragelsen af regeringsmagten i 2001.

Og det går stadig godt for dansk økonomi, men hvad er egentlig den langsigtede strategi, der sigtes efter? Hvad er det for initiativer, der tages i nutiden, og som skal bringe os fortsat fremgang i fremtiden? Hvad er projektet for den del af befolkningen, som stadig i dag og i alt for højt tal er sat uden for uddannelse og arbejdsmarkedet?

Det har vi svært ved at få øje på både i regeringsgrundlaget og i dette finanslovsforslag. Initiativløshed lader til at være blevet en dyd for regeringen, og det vil vi godt advare imod, for der er stadig store udfordringer. Der er dele af den centrale velfærd, sundheden, børneoplysningen, ældreplejen, sygehusene og folkeskolen, som er utilstrækkelige, og hvor der er behov for et løft.

Der mangler investeringer til at sikre Danmark det bedst mulige afsæt i globaliseringens barske fremtid, navnlig i forskning og uddannelse. Men ikke mindst mangler der initiativer til at satse, investere og samle for alle dem, som ikke nåede med på det sidste opsving, og som i dag er sat uden for arbejdsfællesskabet og uddannelsesfællesskabet i Danmark. Her er der behov for initiativer, her er der behov for et nyt projekt.

For hvad var det, der skete i 1990'erne? I den kraftanstrengelse, det var at bringe dansk økonomi på fode igen, blev der desværre ikke plads til alle. Vi blev ikke færdige i 1990'erne, og regeringen har ladet tiden stå stille siden da. Vi fik ikke alle med, alle dem, som ikke har klaret sig så godt, dem, som har svært ved at få en uddannelse, svært ved at få et job eller svært ved at få livet til at hænge sammen. Dem blev der kun i ringe grad plads til på vores arbejdspladser, og dem blev der kun i ringe grad plads til at give uddannelse.

Antallet af mennesker, der modtager førtidspension, kontanthjælp, sygedagpenge og dagpenge er et signal til os alle sammen om, at her er der en opgave, der mangler at blive løst, for dem skal der være en plads til i fællesskabet.

Kl. 11.25

Derfor skal vi nu i gunstige tider tegne det nye projekt. Vi vil bede de danskere, som har det godt økonomisk, som har job, som får uddannelse, om at lukke arbejdspladserne op og give mulighed og plads for alle dem, som i dag står udenfor. Vi vil bede om solidaritet og tolerance over for dem, som måske som udgangspunkt

ikke har de fornødne kvalifikationer; over for dem, som ikke har klaret sig så godt på livets glade landevej; over for dem, som har en anden etnisk baggrund.

Og så er det endda en god forretning. Ikke at solidaritet skal gøres op i modydelser. Man kan udmærket give uden at få noget igen, det er såmænd en rar følelse. Men en succesfuld gennemførelse af denne strategi giver også økonomisk råderum i fremtiden, både ved, at alle de, der bliver lukket ind i varmen, bidrager til værdiskabelsen i både den private og den offentlige sektor, og ved, at udgifter for fællesskabet til overførsler falder. På sigt kan vi skabe et stort økonomisk råderum, som kommer os alle til gode i form af enten bedre velfærdsservice, skatte- og afgiftslettelser eller rum til investeringer – præcis den samme øvelse, der med succes blev foretaget i 1990'erne. Hvorfor ikke gentage den? Hvorfor ikke tage nogen initiativer her og nu?

Initiativer er der vitterlig ikke mange af i regeringens finanslov. Efter at have hørt statsministeren tale om, at Danmark skal være verdens bedste uddannelsesland, er det med en vis forbløffelse, at man kan konstatere, at regeringens finanslovsforslag samlet set på uddannelsesområdet indeholder et samlet løft på bare 10 mio. kr. næste år.

Og hvad bliver det til med de skinner? Nu har vi hængt ude på sporene i alt for meget tid hele sommeren. Hvorfor tager det så lang tid med den regering, den her tid til handling-regering?

Det er derfor, vi i vores finanslovsforslag foretager massive investeringer i uddannelse. Vi ved, hvad der skal til for at undgå, at op imod 25 pct. af en ungdomsårgang ikke får en uddannelse ud over folkeskolen. Og det er indlysende fornuftigt at starte her for at bryde den kedelige statistik. En investering her og nu, en uddannelsesgaranti til alle unge mennesker, kommer ti-foldigt igen, fordi uddannelse er den løftestang, der sikrer beskæftigelse og succes for den enkelte. Der skal være en læreplads til den unge, der vil være tømrer eller elektriker. Der skal være en ordentlig folkeskole, som har ressourcer og plads til at samle også på de svageste elever op.

Det er derfor, vi afsætter midler til voksenuddannelse, så de mennesker, som skal ind i arbejdsfællesskabet igen, har de bedst mulige chancer for at bide sig fast. Det er derfor, vi foreslår 5.000 voksenlærlinge, så folk får mulighed for at få en faglært uddannelse på anstændige vilkår. Det er derfor, vi foreslår at afsætte midler